

H.M. Dronning Margrethe II's tale ved 150-året for Slaget på Dybbøl Banke

Taler

H.M. Dronning Margrethe II
Danmarks regent

Dato

18. april 2014

Når vi i dag er forsamlet her på Dybbøl Banke, er det for at mindes de soldater, som kæmpede og faldt i 1864. Vi husker deres indsats og viser dem vores respekt, uanset om de var danske eller tyske.

Igennem 150 år har danske og tyske den 18. april markeret Slaget ved Dybbøl. Markeringerne har først og fremmest fundet sted her på Dybbøl Banke, men også andre steder.

Nogle årstider har fundet sted under dansk flag, andre under tysk. Samtidig har den historiske udvikling og den skiftende tidsånd bevirket, at begivenheden i årenes løb har fået forskelligt indhold og udtryk. Det er tydeligt at se, hvordan forskellige tiders syn på Sønderjyllands og Slesvigs dramatiske historie har afspejlet sig.

Men trods ændret fokus igennem tiden har alle mærkedage haft det samme mål: at mindes dem, som kæmpede og led, og som måtte betale den allerhøjeste pris, og at huske på dem, som mistede.

I de tidlige år efter den ulykkelige krig lukkede Danmark sig om sig selv. Derfor bar de første officielle markeringer af Slaget ved Dybbøl da også præg af sår, som endnu langt fra var helet.

I disse år var slaget stadig et levende og smertefuldt minde i mange hjem. Og det er let at forestille sig, hvordan de stilfærdige mindestunder dengang var præget af samme følelse af tab og savn.

Om man var dansk eller tysk, var tabet lige smerteligt, for smerten kender jo ikke til nationalitet.

Tiden gik; og tiden læger alle sår, siger vi, men tiden må også hjælpes på vej. På begge sider af grænsen gjorde man en oprigtig indsats for at skabe forsoning. Forsoningen var ikke givet – den skete ikke af sig selv. Men den skete.

Jeg havde selv den store oplevelse at deltage i markeringen af 100-året for slaget ved Dybbøl i 1964, en gribende begivenhed, som dengang ganske naturligt bar et tydeligt dansk præg. Samtidig var det også dengang, at tanken om et samlet og enigt Europa for alvor var ved at tage form, også i Danmark.

50 år er nu gået siden den milde forårsdag i 1964.

I dag mindes vi atter det skæbnesvangre slag. Og vi kan se på slaget igennem nutidens øjne – i en tid, hvor danske og tyske flag kan vaje fredeligt side om side.

Må denne mindededag afspejle den samhørighed og virkelyst, som i dag kendetegner grænselandet.

Et grænseland, hvor mindretallene på begge sider af grænsen opfattes som en selvfølgelig og respekteret del af befolkningen.

Denne dag kan også tjene til at huske på, at selv alvorlige stridigheder kan lades bag os, når viljen er til stede, og den kan minde os, såvel som andre, om de muligheder, der følger af at knytte stærke bånd hen over landegrænser.

Den 18. april 1864 er aldrig blevet glemt. Den var først et åbent sår, der efterlod et ar, som engang imellem godt kunne værke, men med tiden er dagen blevet et minde, som vi holder i hævd, og som vi ærer.

Kilde

www.kongehuset.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Kongehuset, Mindetale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/h-m-dronningens-tale-ved-150-aaret-for-slaget-paa-dybboel-banke>